

Szerző: Mészáros Eszter (7. osztályos tanuló)

Örök Körforgás

Két Sárkány száll a pusztaság fölött.

Sela teste gyönyörű, feje szép, szárnya finoman kidolgozott, akár a selyem.

Pikkelypáncélja gyöngyházfényesen ragyog, selyemszárnyával kecsesen csapkod. Mandulavágású kék szeme bölcsességet sugároz.

Gort tetőtől talpig fekete, éjfelete. Vörös szemében gyűlölet és hatalomvágy izzik. Szárnya tépett, tüskékkel borított.

Kerülgetik egymást, méregetik az ellenfelüket. Most jön a végső összecsapás.

Végső?!

Hirtelen egymásnak ugranak. Karmuk szikrát hány. Halálüvöltés hallatszik, Sela lezuhan. Több sebből vérzik. Pár perc múlva minden sebe begyógyul, újra szárnyal. Most Gort következik. El se éri a talajt, már repül. Pár percig még tart a küzdelem, majd jó és rossz egyaránt megfordul és elsuhan.

Sem Sela, sem Gort nem járt sikerrel. Nem is fog soha! Az ellentétek egészítik ki egymást.

Jó és Rossz,

Rend és Káosz,

Fény és Sötétség.

Ha valamelyik hiányzik, felborul az egyensúly.

Tudja ezt Sela és Gort is, de mivel ellenfelek, folyamatosan harcban állnak.

Az Örök Körforgás, minek közepén Sela és Gort fia, Fites áll.

Mestermc

Mestermc, Kocka világ, MMC. Nekem csak Otthon.

Itt minden kocka: a fák, a házak, az állatok, a használati tárgyak, de még az emberek is! A falum sem áll másból.

Ez az 1. Falu. Összesen két falu van egymástól valamekkora távolságra. Az ott élő néhány emberen kívül mindenki ebben az óriási faluban lakik, és az ott élő néhány emberen kívül senki sem ismeri mind a két falu pontos helyét.

Már sokan indultak el megkeresni, de még senki se tért vissza. Köztük volt az apukám is. Ezért döntöttem úgy, hogy a nyomdokaiba lépek!

Látsz? Ott állok a Tér közepén. Én vagyok az a szőke hajú, farmert és lila pólót viselő, kék szemű lány.

Azok körülöttem a barátaim. A kék hajú Nina, a zöld szoknyás pedig Emma.

Engem Mimmynek hívnak.

Távolabb az istálló. Pirke, fejét a kapu fölött kidugva néz engem: várja, mikor indulunk.

- Most mennem kell! – mondom.

A barátaim élelmet és vizet rejtő kicsiny csomagokat adnak át nekem.

Megköszönöm és elsietek Pirkéhez.

Kitárom a kaput. Pirke mellém siet. Arany sörényét és szürke szőrét borzolja az enyhe szellő.

A nap még kitartóan tűz, de már csak pár óra van naplementéig. Indulni kell!

Felülök izgatott lovam hátára. Először csak lassan léptetem. Minek sietni?!

Integetek a barátaimnak. Galoppra fogom. Lassan menni kéne!

Még egy percig a magasban tartom kezem. Vágtázni kezdek. Indulni kell!

Azzal elnyargalok. Már nincs visszaút. Én vállalkoztam erre a feladatra, ráadásul önként!

Nekem sikerülni fog!

Biztos?

Igen!

De mi van, ha mégsem?

Akkor is! – ezzel berekesztem az önmagammal folytatott vitát.

Megy le a nap. Pirke fáradt. Megállunk. Tőlem jobbra legelésző birkanyáj, balra ugrándozó nyuszikölykök.

És a mamájuk?

Mindegy! Most magunkkal kell foglalkoznom.

Ha leszáll az éj és nincs házunk...

De lesz házunk!

Nekiállok építeni. Először listát készítek. Van...

...kő? Van. 12 db

...deszka? Van. 64 db

...lépcső? Nincs. 0 db

...ágy? Nincs. 0 db

Sebaj.

Összedobom a házat és az istállót. Egy nagyobbfajta szoba az egész, középen alacsony elválasztófallal.

Hoppá! Ajtó nincs!

Gyorsan craftolok párat. A helyére rakom.

Elkészítem az ágyat és pár lépcsőt.

Szokásom szerint lépcsőből építem a tetőt. Ez is kész.

Beesteledik.

Kinézek az ajtón, és...

- OMG!

...egy creeper meg jó pár zombi a házamat nézegeti. Nem csukom be elég gyorsan az ajtót, egy csontváz nyila a bal karomban talál otthonra. Milyen szerencse, hogy több életem van!

Megpróbálok aludni. Túl közel vannak a szörnyek, ezért nem tudok. Így hát várok.

Már nem hallom a zombik hörgését. A lovam is nyugodt.

Megpróbálom, és alszom!

Reggel van! – nyeríti a lovam.

Tényleg!

Lebontom a házat. Közben a kisnyulak körülöttem futkosnak.

Mikor készen vagyok, felpattanok a lovamra. Pirke is érzi, én is érzem: már közel vagyunk a célhoz.

Félórányi vágta után megállunk egy patak mellett.

Pirke kiszimatol valamit, elsuhan mellőlem.

- Hé! – futok utána.

Átverekszem magam egy adag bokron és fán, mire lélegzetelállító látvány tárul a szemem elé:

MEGTALÁLTUK!

Pirke is érzi a siker ízét. Felugrok rá, és együtt repülünk le a domb aljáig.

És átlépünk a 2. Falu határán...

„Szelleme!”

Kedves naplóm!

Tegnap nagyon furá dolog történt velem.

Egy sima, átlagos napnak indult, és úgy is ért véget. Ám éjszaka...

Amikor lefeküdtem aludni, eszembe se jutott, hogy ilyesmi megtörténhet velem.

Apropó, velem. Miért pont VELEM?!

Na mindegy.

Szóval lefeküdtem aludni, ahogy egy átlagos nap szoktam. De a tegnapi NEM volt az!

Nem sokra rá, hogy elaludtam, elkezdett csörögni a telefonom.

„Na, remek!” – mondom.

Felveszem, ám csak halk neszezést hallok.

„Hallo?”

Egyszer csak a kérdésemre valaki elkezd kínaiul hablatyolni a vonal túlsó végén – legalább is nekem kínainak tűnt.

„Öö, tessék?”

Mintha csak a kérdésemre várt volna, süket lett a telefon.

„Szuper.”

Azzal letettem.

A következő pillanatban csak hangokat hallok. Mintha kikapcsolt volna a szemem!

- csörömpölés a konyha felől,

Megdermedek...

- halk lépések,

Elindulok a lépcső felé...

- a hangom, amint ezt kérdezem:

„Cirmi! Te vagy az, cicám?”

- és egy koppanó hang.

„Áu!”

Lefejelem a lépcsőtől jobbra lévő szekrény sarkát.

A homlokomhoz kapom a kezem. Az csupa vér – állapítom meg.

„De legalább újra látok.”

Pontosabban majdnem:

Semmi mást nem látok magam körül, csak ködöt.

Hirtelen a ködben megmozdul valami...

„Mi a ...?” –

De nem tudom befejezni a mondatot, mert hirtelen a semmiből vérfagyasztó sikoly hallatszik.

Körülöttem a köd mintha elkezdett volna kisebb-nagyobb csoportokba tömörülni. Majd lassan kivehetővé váltak a formák: arcok, karok, felsőtestek.

A köd emberalakot ölt. Pontosabban sok-sok emberalakot. Nőket, férfiakat és gyerekeket formázó köd gomolyog előttem.

Ám ezek az áttetsző emberek deréktől lefelé gomolygó párák maradnak.

Minden száj néma sikolyra nyílik. Minden arcot felismerhetetlenségig eltorzít a félelem. Szinte már nem is emberi arcoknak tűnnek.

Belém hasít a felismerés.

„Szellemekek”

Ekkor megnyílik alattam a föld, és én pörögve zuhanok a feketén tátongó semmibe...

És felébredek. Mindez álom volt csupán!

Rémálom

...Egy nagy ház kertjében álltam. Tőlem balra a hatalmas ház – szinte már vár -, jobbra és előttem pedig egy óriási kert.

Hirtelen megpillantok a ház felém eső oldala mentén közeledni egy fura lényt.

Egy unikornis? Nem, a feje inkább egy macskáéra emlékeztetett. Akkor mi lehet?

Ahogy közeledett felém, megláttam a részleteket is: Kicsi, türkiz, függőleges pupillájú szemek ültek a „macskaló” fején. Az orra csak két párhuzamos vágás volt, közvetlenül a furcsán kicsi szája fölött. A felső ajka alól két hegyes szemfog állt ki. Érdekes, mégis csodálatraméltó látványt nyújtott hófehér szőrével és karcsú lótestével.

Nem is értem, miért éppen az unikornis szó jutott róla eszembe, hiszen egyetlen szarv sem ékesítette a fejét.

Amikor odaért hozzám, a szemembe nézett.

- Fenséges – csúszott ki a számon. Ez a neve lehet?

Fenséges az arcomhoz hajolt, megszaglászott, majd megfordult és elindult visszafelé.

Valami mintha húzott volna felé. Követtem.

Odavezetett a házhoz, és megállt egy barnára mázolt ajtó előtt.

- Menjek be? – kérdeztem, mire ő bólintott.

„Te tudod.” Gondoltam, azzal lenyomtam a kilincset. Mint kiderült, valamiféle pincét rejtett az ajtó.

Fenséges előrelépett, de mintha elkezdett volna összemenni? És igen. Mire átlépett a küszöbön, már csak egy közönséges cirnos cica volt.

Mivel még mindig éreztem a húzást, utána siettem.

Pincéhez képest elég világos és tiszta hely volt.

A cirnos odavezetett egy lépcsőhöz, aminek a tetején újabb ajtó nyílt.

Odaszaladt az első fokhoz, de amikor odaért, már egy kicsi, hörcsögszerű, arany és barna színű, farkatlan patkányra hasonlított.

Közelebb mentem, mire észrevettem, hogy a lépcső előtt egy tucat, különböző színű patkányszerűség szaladgált. Összesen három arany és barna színű állatka volt. Kettő látszólag haldoklott, a harmadik ide-oda cikázott.

„Úristen!” Mi van, ha Fenséges az egyik haldokló?” – futott át az agyamon.

Ám több időm már nem volt rémüldözni, mert hirtelen kivágódott az ajtó. A küszöbön egy harmincas éveiben járó nő álldogált, feltehetően patkányméreggel a kezében.

Pánikba estem: mi van, ha megöli Fenségest...

...Zita néni, a mai órán mit fogunk csinálni? – kérdezte egy tíz éves fiú a hátsó padsorból.

- „Interneten fogunk megoldani feladatokat – válaszolta az iskolánk könyvtárosa. Most per pillanat nyelvtan órát tartott.

„Mit is keresek én most ebben a teremben?” Még csak nem is lehetett minket osztálynak nevezni, hiszen a harmadiktól a hetedikig minden korosztály megtalálható volt az „osztályom” tizenkilenc fős csoportjában.

Ekkor Zita néni kizökkentett a gondolatmenetből:

- „Eszter, kérlek, gyere ki az interaktív táblához!”

Egy tanárnak nem mondhattam olyat, hogy „Elnézést, de azt sem tudom, mit keresek itt”, szóval engedelmeskedtem.

Mire kiértem, Zita néni megnyitott egy olyan feladatot, amiben Obelix feltett egy kérdést, Asterix pedig válaszolt rá...

„Bizarr. :S”

...ám amikor a túlsúlyos mesebeli fickó (nem, ilyet nem mondok, különben végem!) feltette a kérdést, a szárnyas sapkát viselő másik alak ezt válaszolta rá:

- „Remek, Mészáros Eszter, ez egy remek kérdés volt!”

„Mi a...” – dermedtem le hirtelen – De Zita néni, hogy került a nevem egy ilyen programba?

- Hát nem emlékszel? Tavaly te oldottad meg ezt a feladatot egy verseny miatt, és meg kellett adnod hozzá a neved.

- De én... Azt a versenyt csak álmodtam! – tiltakoztam.

Pont ekkor lett vége a feladatnak, és a nevem nagy betűkkel – igaz, valami furcsa nyelven -, de ott virított a táblán:

Mesaghot Esteh...

...Péter bácsival és egy csomó diákkal egy várfal tetején sétáltunk.

Ebben az volt a legfurább, hogy mit keresnek fenyők egy várban. Ráadásul ezek a várfalra merőlegesen nőttek ki a kőből, és úgy nyújtóztak az ég felé.

Jobbra tőlünk síkság tele emberekkel, bar vár (ami igazából egy nagyon ismerős, hatalmas ház volt.)

„De honnan lehet ismerős?” – kérdeztem magamtól már harmadszorra.

- ...és hamarosan, ha nem vigyázunk, elfoglalják az országot” – fejezte be Péter bácsi a „bevándorlók” téma ecsetelését.

Á! Ez megmagyarázza azt a rengeteg embert a várfal előtt.”Bevándorlók!?”

- Péter bácsi, ugye ez nem igaz...

...A szobámban voltam. Szokásos fukszia színű falak, piros függöny, ágy, rendetlenség („hát igen”).

Kint esett a hó, idebent félhomály és meleg volt. Az íróasztalomon egy kartonból készült diamond-kard pihent. „Bevallom, kocka vagyok. :)”

Kinéztem a teraszajtómon, és mit látok?:

Az udvar tele volt szórva, a havazás miatt fehér fahasábokkal. Ezen a hó-fa kavalkádon több tucat ember állt.

„Bevándorlók!” – ugrott be, mire két okból is megrémültem:

Az egyik – Úristen!

A másik – Mitől van déjà vu érzésem?

Mintha hallotta volna az előbbi gondolat-kiejelentésemet, az anyukám jelent meg az ajtóban.

- Most harcolni fogunk? – kérdeztem remegve.

- Azzal? – mutatott a Minecraftból szedett kardra.

- Nem – hirtelen a lelki szemeim előtt megjelent egy ezüstszínű, borotvaéles pengéjű kard. Pislogtam egyet, mire az a kezembe került.

- ??? – annyira meglepődtem, hogy szóhoz sem jutottam.

Egy fiatal, ázott és szakadt ruhát viselő nő lépett be a szobámba.

- Bocsánat, de meg tudnál tanítani tüzet gyújtani? – kérdezte felém fordulva.

Nem is tudván, hogy mit csináljak, jobb kezemet szabaddá téve belenyúltam a zsebembe, és egy alufóliába csomagolt ezüstös valami végre lángra kapott.

- Tessék – mondtam...